

Partea a 5-a

Întrebări și răspunsuri

Acest capitol tratează întrebări speciale, care în mod deosebit interesează pe aceia care vin din cercuri creștine în care nu este cunoscut adevărul dispensațional, și care au unele greutăți cu privire la unele gânduri din această carte referitoare la unele locuri din Scriptură. Totuși aceste răspunsuri la întrebări nu dau numai învățătură, ci ele conțin și multe învățături practice pentru viața noastră ca creștini. Sperăm ca și în acest capitol inima noastră să se simtă apelată atunci când descoperim în Scriptură multe frumuseți. Unele arată la prima privire ca niște pietre de poticnire pe cale, însă o privire mai îndeaproape arată ce adevăruri mărețe și care merg la inimă vrea Dumnezeu să ne arate tocmai în aceste locuri.

22 Răspunsuri la întrebări

*„Ia seama la tine însuși și la învățătură.”
1 Timotei 4.16*

22.1 Ce înseamnă Matei 10.23?

Iar, când vă vor persecuta în cetatea aceasta, fugiți în alta; pentru că, adevărat vă spun, nu veți sfârși cetățile lui Israel, până când va veni Fiul Omului. (Matei 10.23).

Întrebare: În Matei 10.23 Domnul Isus spune ucenicilor Săi, că *ei* nu vor sfârși cu cetățile lui Israel până când El va reveni. Drept urmare, nu vorbește Domnul Isus aici despre judecata din anul 70 după Hristos, distrugerea Ierusalimului și a Templului, aceasta înseamnă că El ar venit deja tocmai în forma acestei judecăți?

Răspuns: Acest verset nu este ușor de înțeles, și el a fost deja interpretat în moduri diferite.

În prima parte a acestei cărți am arătat în § 2 și § 3 cum la citirea continuă a evangheliei după Matei se recunoaște aproape ca de la sine o linie clară referitoare la dezvoltarea în continuare a căilor dispensaționale ale lui Dumnezeu: ca și antemergătorul Lui, Domnul Isus a vestit la începutul lucrării Sale de slujire că Împărăția cerurilor „s-a apropiat” (Matei 3.2; 4.17). Era Împărăția vizibilă făgăduită, în care El trebuia să domnească ca Împărat (compară cu Isaia 32.1).

Pe parcursul lucrării Sale de slujire devine clar că poporul Său nu vrea să-L primească ca Împărat al său. Respingerea din partea poporului se arată în mod deosebit în aceea că iudeii atribuie căpeteniei demonilor lucrarea plină de putere a Duhului Sfânt, care a devenit vizibilă în semnele și minunile făcute de Domnul Isus (Matei 12.24). Drept urmare Domnul Isus părăsește „casa lui Israel” și de acolo Se îndreaptă în mod deosebit spre națiuni (începând cu Matei 13), ca să înceapă o lucrare nouă (vezi § 3.3). Deoarece poporul Israel ca întreg a respins Împărăția oferită lui în Persoana lui Hristos, mărturia pentru aceste popor a fost *retrasă*: „Atunci a poruncit ucenicilor Săi să nu spună nimănui că El este Hristosul” (Matei 16.20).

Însă speranța cu privire la Împărăția păcii, făgăduită, vizibilă pe pământ, nu trebuia să fie pierdută pentru totdeauna. Mărturia despre ea *va fi continuată* prin martori din rămășița iudaică *din timpul sfârșitului* – reprezentați aici prin ucenici respectiv prin apostoli (Matei 10.1-4). Însă acești martori nu vor ajunge la tot Israelul cu predicarea lor înainte de revenirea lui Hristos, aceasta înseamnă „nu veți sfârși cetățile lui Israel”. Ei vor fi împiedicați să facă aceasta prin răutatea oamenilor puternici și probabil prin propria lor slăbiciune. Când va reveni Fiul Omului, El va purta grijă cu putere ca această misiune să fie îndeplinită până la capăt. El va trimite îngerii Lui care vor nimici tot răul (Matei 13.41,49) și vor strânge pe toți aleșii Săi (Matei 24.31).

În timpul dintre Rusalii și răpire este strânsă Biserica (Adunarea) dintre toate popoarele (Faptele Apostolilor 15.14), „până va intra plinătatea națiunilor; și astfel, tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: «Salvatorul va veni din Sion și va îndepărta neevlavia de la Iacov. Și acesta este legământul din partea Mea pentru ei, când voi înlătura păcatele lor».” (Romani 11.25-27). În locul acesta devine iarăși clar că timpul Bisericii este o intercalare¹, care nu este cuprinsă în profețiile Vechiului Testament. Dacă simbolic am decupa timpul Bisericii, mărturia dată lui Israel s-ar continua fără întrerupere.

În timpul intercalării Dumnezeu aduce la lumină lucruri care erau ascunse de la întemeierea lumii (Romani 16.25; Efeseni 3.5; Tit 1.2): gloria Fiului lui Dumnezeu necunoscută și nesperată în scrierile vechi, gloria Sa crească ca Om și legătura Lui cu Biserica (Adunarea), ale cărei mădulare sunt privite ca fiind așezate deja în locurile cerești (Efeseni 2.6). Acum pot fi făcute cunoscut gândurile cele mai tainice ale lui Dumnezeu. Între oameni există o grupă de oameni care a fost aleasă „înainte de întemeierea lumii” (Efeseni 1.4) – Biserica (Adunarea) lui Dumnezeu. În ea trebuie să se arate acum „stăpânirilor și autorităților din locurile cerești ... înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu, după planul veșnic pe care l-a făcut în Hristos Isus” (Efeseni 3.10,11). Însă ea va ocupa și în veșnicie o poziție de frunte (Efeseni 2.7; 3.21), în timp ce atunci pe pământul nou căile lui Dumnezeu cu oamenii se vor realiza conform hotărârii veșnice cu privire la ele (Apocalipsa 21.3).

Dacă poporul lui Israel nu ar fi lepădat pe Mesia al lor și nu ar fi numit pe Stăpânul casei Beelzebub (Matei 10.25; 12.24), mărturia dată „cetăților lui Israel” ar fi putut dușă până la capăt (vezi § 22.23). Însă din cauza respingerii lui Mesia, la distrugerea Ierusalimului în anul 70 după Hristos iudeii au fost loviți de „tăișul sabiei” și „duși captivi printre toate națiunile” (Luca 21.24).

Deja din Matei 10.23 comentatorii din secolul al 19-lea, când încă nu se putea gândi la un stat Israel, au tras concluzia, că poporul Israel trebuie să fie readus iarăși în țara sa.²

22.2 Se poate deduce răpirea din parabola despre neghină?

30 Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș; și, la timpul secerișului, voi spune secerătorilor: culegeți întâi neghina și legați-o în snopi, ca să fie arsă; iar grâul adunați-l în grânarul meu. ... 39 ... și secerișul este sfârșitul veacului; și secerătorii sunt îngerii. 40 Deci, după cum se adună neghina și se arde în foc, așa va fi la sfârșitul veacului. 41 Fiul Omului va trimite pe îngerii Săi și ei vor aduna din Împărăția Sa toate prilejurile de poticnire și pe cei care practică nelegiuirea 42 și îi vor arunca în cuptorul de

¹ În § 16 explicăm mai îndeaproape această epocă a intercalării.

² Compară W. Kelly (editor), *Bible Treasury*, Vol. 3, Winschoten (H. L. Heijkoop) 1969 [1861], pag. 373.

foc; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților. 43 Atunci cei drepti vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor. (Matei 13.30,39-43)

Întrebare: Nu arată foarte clar parabola despre neghină și grâu, că nu poate avea loc răpirea înainte de necazul cel mare?

A. Reese scrie:

Alegerea cuvântului potrivit în [această] parabolă – „culegeți întâi neghina și legați-o în snopi, ca să fie arsă; iar grâul adunați-l în grânarul meu” (versetul 30) – și cuvintele din interpretarea dată de Domnul (versetele 41-43), că simplită mĂrturisitori vor fi adunați pentru judecată, în timp ce în același moment, în aceeași situație de decizie, cei drepti vor fi transformați, a produs în mod necesar o mare derutare la aceia care au vrut să despartă aceste evenimente prin mai mulți ani.³

Răspuns: Deoarece A. Reese nu ține seama de mai multe lucruri, el ajunge la concluzii false. În primul rând el nu ține seama, că cuvântul „întai” exclude simultaneitatea – „în timp ce în același moment, în aceeași situație de decizie”. Foarte evident în locul acesta din Scriptură este prezentată o succesiune și nu o simultaneitate de evenimente. Domnul Isus subliniază aceasta în interpretarea Sa din versetele 41-43, prin aceea că El folosește cuvântul „atunci” ca să încadreze în timp strălucirea celor drepti după judecată. În al doilea rând A. Reese nu ține seama de cuvintele „ca să” din versetul 30, căci în loc „ca să fie arsă” el citește textul ca și cum ar sta scris „și o arde”. În al treilea rând cu privire la „recoltă” – aceasta este conform versetului 39 „sfârșitul veacului” – nu este vorba de un singur moment, așa cum este arătarea Domnului. Căci versetul 30 vorbește despre *timpul* secerișului, aceasta înseamnă o *perioadă* și nu un *moment*. Așa cum în agricultură secerișul este o perioadă mai lungă de timp, tot așa secerișul la sfârșitul veacului⁴ va cuprinde o *perioadă* de timp. Întreg timpul secerișului, timpul sfârșitului veacului, decurge în felul următor:

1. Îngerii adună pe păcătoși în snopi, care sunt puși pe câmp, pentru ca mai târziu să fie arși. Probabil momentul străngerii a început deja (vezi adnotarea a 3-a din § 3.4.2.1).
2. În timpul acestei perioade la un anumit moment va fi adunat și grâul în grânar, aceasta înseamnă că credincioșii vor fi răpiți în cer.
3. Snopii vor fi arși pe câmp, aceasta înseamnă că păcătoșii adunați vor fi judecați; această judecată va avea loc la arătarea Domnului (vezi Matei 24.29-44).
4. Când va începe Împărăția de o mie de ani, atunci „cei drepti vor străluci ca soarele” (versetul 43) în domeniul ceresc al acestei Împărății (așa cum este descris detaliat în Apocalipsa 21.9 și versetele următoare).

22.3 Întrebări referitoare la parabola năvodului (Matei 13.47-50)

22.3.1 Nici o răpire înainte de necazul cel mare?

47 Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu un năvod aruncat în mare, care cuprinde tot felul de pești. 48 După ce s-a umplut, l-au tras la mal și, stând jos, au strâns în vase ce este bun și au aruncat afară ce este rău. 49 Tot așa va fi la sfârșitul veacului: îngerii vor ieși, vor despărți pe cei răi din mijlocul celor drepti 50 și-i vor arunca în cuptorul de foc: acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților. (Matei 13.47-50).

³ A. Reese, *The Approaching Advent of Christ*, Grand Rapids (International Publication) 1975, pag. 98 (tradus).

⁴ Momentan noi ne aflăm încă în veacul Legii, care durează deja din timpul lui Moise și se sfârșește abia cu introducerea Împărăției de o mie de ani. Un „veac al harului” sau un „veac al Bisericii”, așa cum se spune deseori, nu găsim în Scriptură. În veacul Legii a fost intercalată epoca Bisericii (Adunării), care este caracterizată în mod deosebit prin har.

Întrebare: Nu arată și parabola din evanghelia după Matei 13, despre năvodul aruncat în mare, că nu există nici o răpire înainte de necazul cel mare?

Așa scrie A. Reese:

Evident nu este nici o necesitate să tratăm această parabolă mai detaliat, deoarece în mod evident este legată de parabola despre neghină [...] Așa cum în parabola despre neghină grâul și neghina cresc împreună până la seceriș, tot așa este și aici: peștii buni și peștii răi – care reprezintă pe credincioșii adevărați și credincioșii falși din creștinătatea mărturisitoare – rămân împreună până la despărțirea de la sfârșitul veacului.⁵

În răspunsul la întrebarea referitoare la neghină (vezi § 22.2) ne ocupăm cu presupunerea falsă a lui Reese, că sfârșitul veacurilor ar fi un *moment* deosebit. Însă exact contrariul este adevărat: sfârșitul veacurilor nu desemnează un *moment*, ci mai degrabă o *epocă*, în ale cărei etape diferite are loc secerișul. Însă parabola năvodului nu tratează ordinea evenimentelor de la sfârșitul veacului, așa cum face parabola despre neghină, ci numai rezultatul despărțirii. De altfel s-ar merge mult prea departe să se spună că peștii buni și peștii răi vor rămâne împreună până la despărțirea de la sfârșitul veacurilor. Pescarii – aceștia sunt ucenicii din zilele noastre – sortează deja astăzi peștii buni și îi strâng în vase, aceasta înseamnă, ei se ocupă numai cu peștii buni.⁶ Judecarea răului la sfârșitul veacurilor este lăsată în seama îngerilor. (Cu privire la diferența între cele două parabole vezi și tabela de la § 22.3.2.)

22.3.2 „Pești” și „oi și capre” – o paralelă?

47 Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu un năvod aruncat în mare, care cuprinde tot felul de pești. 48 După ce s-a umplut, l-au tras la mal și, stând jos, au strâns în vase ce este bun și au aruncat afară ce este rău. (Matei 13.47,48)

31 Dar, când va veni Fiul Omului în gloria Sa, și toți îngerii cu El, atunci va șede pe tronul gloriei Sale; 32 și toate națiunile vor fi adunate înaintea Lui și le va despărți pe unele de altele, așa cum desparte păstorul oile de capre. (Matei 25.31,32)

Întrebare: Nu trebuie să vedem parabola despre năvodul aruncat în mare (Matei 13.47,48) ca fiind perechea parabolei despre oi și capre din evanghelia după Matei 25.32? Și nu se referă ea atunci la *Evanghelia Împărăției*, care va fi predicată după răpire?

Răspuns: Tabela următoare arată cât de mari sunt diferențele între cele două descrieri. Parabolele despre Împărăția cerurilor se preocupă numai cu înfățișarea tainică a Împărăției cerurilor (Matei 13.11) – acesta este timpul creștinătății mărturisitoare (cu numele) -, nu însă cu Împărăția în înfățișarea ei publică, vizibilă, așa cum au vestit-o profeții. Înfățișarea tainică a Împărăției este caracterizată prin propovăduirea *Evangheliei harului*.

⁵ A. Reese, *The Approaching Advent of Christ*, Grand Rapids (International Publications) 1975, pag. 107 (tradus).

⁶ În privința aceasta avem voie să ne gândim la strângerea de exemplu în cercurile familiare sau la venirea la străngerile laolaltă, în care au loc strângeri ca Adunare.

Compararea parabelor despre grâu și neghină precum și despre năvod cu profetația despre oi și capre			
	Profetația despre oi și capre	Parabola despre grâu și neghină	Parabola despre năvod
Locul biblic	Matei 25.32-46	Matei 13.24-30	Matei 13.47,48
Grupele de persoane participante	Trei: oile, caprele și frații împăratului	Două: grâu și neghină	Două: pești buni și pești răi
Domeniul de valabilitate	Toate națiunile – cuprinde lumea întreagă	Numai Împărăția cerurilor – deci acolo unde a fost semănată sămânța bună: domeniul creștinătății	Un năvod cu pescuit din marea națiunilor: numai Împărăția cerurilor – deci acolo unde a fost semănată sămânța bună: domeniul creștinătății
Sucesiunea în timp	În timpul unei dezbateri la judecată	Începând cu semănatul și pe toată perioada recoltării în fazele ei diferite	Aruncarea năvodului, prinderea, sortarea și adunarea peștilor buni de către pescari, arderea peștilor răi mai târziu prin îngeri
Motivul pentru amestecare	Necunoașterea de către cei implicați a urmărilor comportării lor	Oamenii au adormit	
Ascultătorii	Numai ucenicii	Mulțimea poporului	Numai ucenicii
Lucrătorii		Domnul lucrează, dar și satan este la lucru	Ucenicii lucrează
Rezultatul		Vizibil în exterior, poate fi văzut de lume: amestecul între creștinătatea cu numele și adevărata creștinătate	Vizibil și înțeles numai de ucenici „în casă” – aceștia sunt credincioșii -: năvodul este mijlocul lui Dumnezeu pentru a aduna pe ai Săi
Atitudinea ucenicilor		Nici o activitate: ei le lasă să crească ambele împreună până la seceriș	Ei aleg din năvod peștii buni, îi adună în vase și aruncă peștii răi
Cei care acționează până la despărțirea definitivă	Fiul Omului	Îngerii	Îngerii
Perioada pentru despărțirea definitivă	După venirea Fiului Omului și după ridicarea tronului Său, aceasta înseamnă în veacul viitor	Începutul: înainte de venirea Fiului Omului; despărțirea încă în timpul împlinirii veacului acesta	Începutul: înainte de venirea Fiului Omului; despărțirea încă în timpul împlinirii veacului acesta
Derularea în timp a despărțirii definitive	Nici o derulare, într-o singură clipă	Ordinea este dată	Nu este dată: este descris numai rezultatul efectiv
Evangelhia predicată	Evangelhia Împărăției	Evangelhia harului	Evangelhia harului

22.4 „... nu vor gusta moartea” (Matei 16.28)

Adevărat vă spun că unii din cei ce stau aici nu vor gusta moartea până nu vor vedea pe Fiul Omului venind în Împărăția Sa. (Matei 16.28)

Întrebare: Domnul Isus a explicat ucenicilor Săi, că unii dintre ei vor vedea pe Fiul Omului venind în Împărăția Sa. Nu S-a referit Domnul prin aceasta realmente la o revenire într-un sens spiritual (în anul 70 după Hristos), deoarece puțin mai târziu niciunul din ucenicii Lui nu vor mai trăi?

Răspuns: În primul rând trebuie să ținem cu tărie la faptul că Domnul Isus nu a i-a făcut pe ucenici să speră că ei îl vor vedea venind în Împărăția Sa numai într-un sens *spiritual*. În afară de aceasta este greu să se înțeleagă înțelesul corect al acestui verset, dacă el este scos din contextul direct și este privit separat. Însă în contextul versetelor următoare de la începutul capitolului 17 devine clar ce a vrut Domnul Isus să spună prin aceste cuvinte. Trei din cei doisprezece ucenici (Petru, Iacov și Ioan) au avut privilegiul să vadă pe un munte cum Domnul Isus a fost transfigurat înaintea ochilor lor. Petru relatează mai târziu despre scena aceasta: „Pentru că v-am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos nu urmând basme iscusit alcătuite, ci fiind martori oculari ai măreției Sale. Pentru că El a primit de la Dumnezeu Tatăl onoare și glorie, când un astfel de glas I-a fost adresat prin gloria minunată: »Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Eu Îmi găsesc plăcerea«; și noi am auzit acest glas rostit din cer, fiind împreună cu El pe muntele cel sfânt.” (2 Petru 1.16-18). Acolo pe munte cei trei ucenici au primit, ca să zicem așa, un „gust anticipat” al Împărăției în adevăratul sens al cuvântului în glorie, nu al unei împărății spirituale. Pentru o clipă Dumnezeu a dat la o parte voalul peste viitor și i-a lăsat pe ucenici să arunce o privire asupra „Fiului Omului” în gloria Sa. Ei sunt „unii din cei ce ... nu vor gusta moartea până nu vor vedea pe Fiul Omului venind în Împărăția Sa”.

22.5 Ce înseamnă Matei 21.43 pentru viitorul lui Israel?

43 De aceea vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unei națiuni care va face roadele ei. 44 Și cine va cădea pe piatra aceasta va fi sfărâmat; iar pe acela peste care va cădea ea, îl va pulbera. (Matei 21.43,44)

Întrebare: Nu arată Matei 21.43 că națiunile au luat locul lui Israel și că Israel nu trebuie să-și mai facă nici o speranță cu privire la Împărăție?

Răspuns: Făgăduințele Vechiului Testament vorbesc mereu despre o restabilire a poporului Israel la sfârșitul unei perioade de împrăștiere și judecată. Aceste făgăduințe vor fi împlinite fără îndoială de Dumnezeu așa cum El le-a făgăduit (Romani 9.6; 11.29; 15.8), chiar și numai din pricina onoarei Numelui Său (vezi și § 7.1.4). De aceea versetul acesta nu poate fi interpretat în acest fel, cum presupune cel care pune întrebarea.

Și epistola către Romani 11 ne dă lămuriri în privința aceasta, că luarea Împărăției lui Dumnezeu de la Israel nu este definitivă. În concordanță cu Matei 21.43 capitolul acesta vorbește despre luarea Împărăției, despre căderea lui Israel (versetul 11), despre paguba lor (versetul 12), despre lepădarea lor (versetul 15), despre ruperea de ramuri din măslin (versetul 17). Însă el vorbește la fel de clar despre faptul că Israel nu a fost lepădat definitiv (versetul 1). El vorbește despre numărul deplin al lor după căderea și paguba lor (versetul 12), despre primirea lor după lepădarea lor (versetul 15), despre altoirea din nou a lor după rupere (versetul 24). (În §§ 8.4 și paragrafele următoare tratăm detaliat viitorul lui Israel).

În evanghelia după Matei 21.23-23.39 găsim vorbirea Domnului Isus în Templu scurt înainte de moartea Sa pe cruce. Aici El vorbește înaintea urechilor poporului și ale marilor preoți și bătrânilor poporului despre „viticulatorii” din Israel, care omoară pe fiul stăpânului casei. După aceea El citează Psalmul 118.22,23, unde o altă imagine exprimă un gând asemănător: zidarii leapădă piatra pe care Dumnezeu a ales-o ca piatră de unghi. „Zidarii” sunt conducătorii poporului, și Domnul Isus ca „piatră” a fost înălțat ca să zicem așa ca „piatră de unghi”, atunci când Dumnezeu în timpul punerii la o parte a lui Israel L-a înviat și L-a înălțat la dreapta Sa (1 Petru 2.7). Însă deja la citarea versetelor din Psalm Domnul face referire la faptul că poporul, ai căror zidari leapădă piatra, cândva vor recunoaște și vor admira ceea ce Dumnezeu a făcut din „Piatra” aceasta: „Piatra pe care au lepădat-o zidarii, aceasta a fost făcută cap de unghi; aceasta ... este minunată în ochii noștri” (Matei 21.42).

Domnul anunță judecata în versetele 43 și 44, ca urmare a acestei lepădări, și mai marii preoți și bătrânii poporului, care se află printre ascultătorii Lui, aplică foarte corect această judecată la ei înșiși („... au înțeles că despre ei vorbește”; versetul 45). Dacă în locul acesta Domnul Isus le-ar fi vorbit numai despre o lepădare temporară și dacă cu toată răutatea lor și păcatul lepădării i-ar fi făcut să sperie la Împărăție, atunci mesajul Său și-ar fi pierdut total puterea morală. Însă Domnul nu încheie vorbirea Sa din Templu cu amenințarea cu judecata, ci – și anume în ultima frază – dă perspectiva unei schimbări a situației. Acum El aduce aminte că după versetele 22 și 23 din Psalmul 118 urmează și versetul 26, care vorbește despre strigătul de bucurie al poporului: „Binecuvântat fie Cel care vine în Numele Domnului!” (Matei 23.39). Cuvintele acestea le va rosti poporul Israel când Îl vor revedea și Îl vor întâmpina cu strigăte de bucurie, după ce casa lor a fost „lăsată pustie” un timp îndelungat (Matei 23.38): „... căci vă spun că de acum încolo nu Mă veți mai vedea *până când* veți zice ...”.

Să rezumăm: din cauza lepădării lui Mesia (Matei 21.42a) poporul Israel e pus la o parte prin judecată, și națiunile primesc acum posibilitatea să audă Evanghelia, s-o primească și să aducă „roadă” (Matei 21.43). După înălțarea Domnului Isus (de la „piatră” la „piatră de unghi”; Matei 21.42b) în timpul punerii la o parte va veni un timp când poporul Îl va recunoaște ca Mesia și Îl vor întâmpina cu strigăte de bucurie (Matei 23.39).

Deci dacă noi privim contextul larg al vorbirii Domnului în Templu, vedem că și Matei 21.34 nu este lipsit de un mesaj referitor la restabilirea lui Israel.

22.6 Când va bea Domnul Isus din nou vin (Matei 26.29)?

*Vă spun că de acum încolo nu voi mai **bea** din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi, nou, în Împărăția Tatălui Meu (Matei 26.29).*

40 Pe Acesta Dumnezeu L-a înviat a treia zi și I-a dat să Se arate **41** nu la tot poporul, ci martorilor care au fost aleși dinainte de Dumnezeu, nouă, care am mâncat și am băut împreună cu El, după învierea Lui dintre morți. (Faptele Apostolilor 10.40,41)

Întrebare: Când a început „Împărăția Tatălui Meu”? Nu găsim noi răspunsul în Faptele Apostolilor 10.40,41? Nu a început această Împărăție scurt după învierea Domnului?⁷

Răspuns: Nu, Împărăția lui Dumnezeu nu a început deja scurt după înviere. Căci dacă Domnul Isus ar fi vrut să spună că El numai după câteva zile mai târziu va bea din nou

⁷ Compară M. S. Weremchuk, *Weil ihr aber Söhne seid ...* Hamburg (Reformatrischer Verlag Beese) 2003, pag. 37-38.

împreună cu ucenicii Săi „din acest rod al viței”, atunci cu siguranță la ultima cină nu ar fi spus așa de solemn că El voia să aștepte „până în ziua” aceea, înainte ca El să bea din nou împreună cu ei! De ce să vorbească Domnul Isus așa de categoric despre aceasta, știind că El deja la câteva zile mai târziu ar veni din nou împreună cu ucenicii Săi și prin aceasta s-ar împlini această făgăduință?

Nu, Domnul Isus prin expresia „până în ziua aceea” face aluzie la o *perioadă de timp* mai mult sau mai puțin *lungă*. Când apostolii la scurt timp după învierea Sa Îl întreabă: „Doamne, în acest timp restabilești Împărăția pentru Israel?”, El răspunde: „Nu este treaba voastră să știți timpurile sau perioadele” (Faptele Apostolilor 1.6,7). Evident atunci nu era timpul să se gândească când va trebui să devină vizibilă Împărăția pământească pentru Israel. Apariția Împărăției a fost amânată pentru un moment mai târziu. De fapt Domnul Isus în nici un caz nu îi face pe ucenici să înțeleagă că ei nu mai trebuie să se aștepte la o împlinire în adevăratul sens al cuvântului a făgăduinței referitoare la Împărăția pământească. Aici ar fi fost momentul potrivit s-o facă – și de fapt și ultimul posibil!

Ucenici au gândit deja odată „că Împărăția lui Dumnezeu urma să se arate îndată” (Luca 19.11). Cu această ocazie Domnul le-a spus parabola cu omul de neam ales, care a plecat într-o țară îndepărtată, ca să primească o împărăție și să se întoarcă” (Luca 19.12-27). Prin aceasta El a făcut aluzie la faptul că El va merge în cer, pentru ca acolo să fie răsplătit cu suveranitate, și *atunci* – să observăm bine aceasta! – va reveni. Omul a dat celor zece robi ai săi zece mine cu care ei trebuiau să facă comerț până la revenirea sa: „... până când vin” (versetul 13). Și în parabola aceasta este o referire la venirea Domnului Isus și la faptul că El după revenirea Sa va da „robilor credincioși” o poziție în Împărăția Sa. Cetățenii țării aceleia însă trimit o solie omului de neam ales, care trebuia să-i spună: „Nu vrem ca acesta să împărătească peste noi” (versetul 14b). Tot așa s-a petrecut cu Domnul Isus. „Cetățenii țării aceleia” – iudeii, peste care El avea drepturile Lui de Împărat – nu au vrut ca El să domnească peste ei. Din cauza aceasta au ajuns sub judecata lui Dumnezeu, care încă nu a atins punctul ei culminant (versetul 27).

Domnul Isus a făcut mereu aluzie la adevărul, că Împărăția Sa văzută nu va deveni *acum* vizibilă. Așa a spus El lui Pilat: „Împărăția Mea nu este *acum* din lumea aceasta” (Ioan 18.36). Însă El niciodată nu a exclus faptul că Împărăția va veni încă în formă văzută.

Să revenim încă o dată la Faptele Apostolilor 19.40,41. Cum am spus, este greșit să se afirme că Domnul Isus ar fi vrut să spună că cel mult 43 de zile El nu mai voia să bea vin. În afară de aceasta ar trebui să se dovedească, că în timpul acela se obișnuia ca la fiecare ocazie să se bea vin⁸, și că în Faptele Apostolilor 10 este cu adevărat vorba de vin. Să tragi concluzia din locul acesta că Împărăția în forma ei văzută, despre care vorbeau profețiile Vechiului Testament, a devenit vizibilă înseamnă să citești în Scriptură ceea ce nu este.⁹

A început deci deja „Împărăția Tatălui Meu”? Într-un anumit fel apostolii au propovăduit într-adevăr Împărăția lui Dumnezeu, însă în sensul strict al cuvântului Împărăția, care în evanghelia după Matei nu a fost propovăduită de la început, ci mai târziu: Împărăția lui Dumnezeu în caracterul ei tainic (Matei 13.11), așa cum este și în zilele noastre. Dar

⁸ Evangheliile și de asemenea și epistolele cu siguranță nu sprijină această presupunere. Timotei de exemplu a trebuit chiar să fie îndemnat să bea puțin vin (1 Timotei 5.23). Vin era oferit numai la sărbători deosebite.

⁹ Frații noștri americani au făcut o rimă pentru această citire în Scriptură a ceea ce nu există (= Eisegeze), dar numai în engleză rimează: „Wonderful things in the Bible I see, Things that are put there by you and by me” (În Biblie găsim lucruri minunate: lucruri pe care tu și eu le-am pus în ea).

domnește Domnul Isus deja astăzi ca Împărat „în dreptate”, așa că „căpeteniile ... conduc cu judecată”? Locuiește „dreptatea în pustiu” și „în câmpia roditoare”? Locuiește poporul deja în „locuințe ale păcii și în cămine liniștite și în locuri de odihnă fără grijă” (Isaia 32.1,16,18)? Nu! Da, Hristos este Împăratul împăraților (Apocalipsa 17.14), și Împărăția Lui este numită în adevăratul sens al cuvântului *Împărăția cerurilor*. Și așa cum Împărăția cerurilor este o Împărăție într-un caracter tainic, tot așa El domnește într-un fel ascuns față de lume. Domnul Isus Însuși a spus și: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta; dacă Împărăția Mea ar fi fost din lumea aceasta, slujitorii Mei ar fi luptat ca să nu fiu predat iudeilor; dar acum Împărăția Mea nu este de aici” (Ioan 18.36). La înălțarea Sa Domnul Isus a primit deja domnia peste toate lucrurile – lucrurile de pe pământ și lucrurile din cer. Și va veni ziua, când El va reveni și în putere și glorie va lua în posesiune pe pământ Împărăția Sa în adevăratul sens al cuvântului și va bea din nou din rodul viței împreună cu ucenicii Săi în „Împărăția Tatălui Meu” (Matei 26.29).

22.7 Cine este „o turmă” în Ioan 10?

1 Adevărat, adevărat vă spun: Cel care nu intră pe ușă în staulul oilor, ci sare pe altă parte, acela este hoț și tâlhar. 2 Dar cine intră pe ușă este păstor al oilor. 3 Acestuia, portarul îi deschide și oile aud glasul lui; și el își cheamă oile pe nume și le duce afară. 4 După ce a scos toate oile sale, merge înaintea lor; și oile îl urmează, pentru că îi cunosc glasul. 5 Dar pe un străin nicidecum nu-l vor urma, ci vor fugi de el, pentru că nu cunosc glasul străinilor“. 6 Această asemănare le-a spus-o Isus, dar ei n-au înțeles ce era ceea ce le vorbea. 7 Isus deci le-a spus din nou: „Adevărat, adevărat vă spun: Eu sunt ușa oilor. 8 Toți care au venit mai înainte de Mine sunt hoți și tâlhari; dar oile nu i-au ascultat. 9 Eu sunt ușa: Dacă va intra cineva prin Mine, va fi mântuit; și va intra și va ieși și va găsi pășune. 10 Hoțul nu vine decât ca să fure și să înjunghie și să omoare. Eu am venit ca ele să aibă viață, și să o aibă din belșug. 11 Eu sunt păstorul cel bun. Păstorul cel bun Își dă viața pentru oi, 12 dar cel plătit și care nu este păstor, ale cărui oi nu sunt ale lui, vede lupul venind și lasă oile și fuge; și lupul le răpește și împrăștie oile. 13 Iar cel plătit fuge, pentru că este plătit și nu-i pasă de oi. 14 Eu sunt păstorul cel bun și le cunosc pe ale Mele și sunt cunoscut de ale Mele, 15 cum Mă cunoaște pe Mine Tatăl și Eu Îl cunosc pe Tatăl; și Îmi dau viața pentru oi. 16 Și am alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc, și vor auzi glasul Meu; și va fi o singură turmă, un singur păstor. (Ioan 10.1-16).

Întrebare: Nu arată clar Ioan 10 că Domnul Isus este ușa spre oile casei lui Israel și că popoarele păgâne au fost făcute un trup cu Israel și împreună cu iudeii reprezintă această o singură turmă?

Răspuns: Ca să răspundem la această întrebare, trebuie mai întâi să întrebăm cine este ușa și încotro duce ușa. În primele cinci versete citim despre ușa spre staulul oilor, despre păzitorul ușii, și despre cel care „intră pe ușă în staulul oilor” (versetul 1) și prin aceasta se dovedește a fi păstorul oilor. „Staulul oilor” este un tablou pentru Israel, pentru iudeii care așteaptă ca adevăratul „Mesia” „să intre prin ușă” la ei. Unii văd în păzitorul ușii pe profeții Vechiului Testament, care au vestit venirea lui Mesia; alții văd în el pe Ioan Botezătorul sau pe Dumnezeu Însuși.

Înainte de venirea lui Hristos au apărut unii care și-au revendicat conducerea turmei lui Dumnezeu: Teuda de exemplu a căutat propria onoare și s-a lăudat că el este cineva, sau Iuda galileeanul, care a atras mulți oameni după el (Faptele Apostolilor 5.36,37). Astfel de oameni și-au arogat o autoritate pe care Dumnezeu nu le-a dat-o, și nu au intrat pe ușa stabilită de

Dumnezeu. Ei au intrat ca un hoț să fure și să jefuiască (compară cu versetul 1) și s-au îmbogățit singuri pe seama turmei. Și rezultatul pentru turmă era: „... și toți câți ascultau de el au fost risipiți și nimiciti” (Faptele Apostolilor 5.36,37). În contrast cu aceștia a venit Isus Hristos, „Păstorul oilor” (versetul 2), la Israel pe drumul pe care Dumnezeu l-a stabilit prin profeți. Astfel Mesia trebuia pe de o parte ca „sămânță a femeii” (Geneza 3.15) să fie Fiul unei fecioare și să vină din Betleem, pe de altă parte El trebuia să fie și Acela „ale cărui origini sunt din vechime, din zilele eternității” (Mica 5.2) – deci și Dumnezeu Însuși. Multe alte profeții, care au a face cu prima venire a lui Mesia, au fost împlinite; astfel Hristos a arătat că El este „Păstorul oilor” (versetul 12), care a venit prin ușa stabilită de Dumnezeu.

În pasajul acesta Domnul Isus evident nu este ușa, ci este Păstorul cel bun, care intră în staulul oilor - poporul iudeu – și conduce afară pe toți aceia care ascultă de glasul Său: pe credincioșii iudei, care așteptau pe Mesia al lor, aceasta înseamnă pe rămășița credincioasă. În aceste prime versete nu citim nimic de faptul că Păstorul cel bun aduce iarăși înapoi oile în staulul oilor – în iudaism. Aceasta corespunde pe deplin cu Ioan 9, unde omul născut orb este scos din „staulul oilor” – din iudaism (compară cu versetul 34).

Începând cu versetul 7 se schimbă tabloul. Acum Domnul Isus Însuși este ușa. Păstorul cel bun este acum ușa, prin care oile „intră”. Dar nu se spune: „Eu sunt ușa spre Israel”, sau: „Dacă intră cineva prin Mine în Israel”. Însă încotro duce această ușă? Cu siguranță ea nu duce înapoi în „staulul oilor” – nici orbul din naștere din Ioan 9 nu a fost readus înapoi. Nici nu este vorba de întrebarea, cum poate un iudeu să intre în Israel (ceea ce de fapt este un gând lipsit de sens), ci cum poate un iudeu să vină la Hristos, aceasta înseamnă, cum poate el să fie mântuit. Credincioșii iudei, care Îl așteptau pe Mesia, ca „oi ale Sale” se vor lăsa scoși afară din staulul Israelului necredincios de către Păstorul cel bun (versetul 3) și Îl „urmează, pentru că Îi cunosc glasul” (versetul 4). Păstorul îi va duce într-un loc nou, unde este salvare, pășune și viață din belșug (versetele 9 și 10). Spre locul acesta nou oile nu numai intră, ci ele și ies și găsesc pășune (versetul 9).

Tocmai în locul acesta devine clar că Domnul Isus trebuie să fie ușa spre ceva cu totul nou. Toți aceia care începând de acum prin ușa, Hristos, „intră și ies și găsesc pășune”, aparțin acelei o singură turmă din versetul 16. La început această turmă consta numai din iudeii deveniți credincioși, căci Domnul Isus mai întâi era „trimis la oile pierdute ale casei lui Israel” (Matei 15.24). Însă El face deja aici aluzie la faptul că turma de oi se va extinde cu „alte oi”. În celelalte oi, „care nu sunt din staulul acesta” (versetul 16), ne putem ușor imagina credincioși dintre națiuni. Prima parabolă cu păstorul cel bun și cu staulul oilor se leagă acum cu parabola a doua în care Domnul Isus este atât ușa cât și Păstorul cel bun. Ca rezultat final apare în versetul 16 o singură turmă, care cuprinde pe credincioșii din Israel și dintre națiuni. Acest adevăr îl găsim ilustrat în epistola către Efeseni 2 în tabloul despre un singur trup.¹⁰

Deci această ușă a oilor începând cu versetul 7 nu mai este intrarea în „staulul oilor”, ci intrarea într-un domeniu al libertății. În privința aceasta Domnul Isus este atât ușa (versetul 9) cât și Păstorul oilor. În contrast cu aceasta Îl vedem în primele cinci versete numai ca Păstor. Acolo Hristos nu este ușa, căci ușa în aceste versete era, așa cum am văzut, intrarea în casa lui Israel. Din acest „staul al oilor”, din casa lui Israel, este pentru oi numai un singur drum: afară (versetul 3).

¹⁰ Dimpotrivă tabloul despre măslin din Romani 11 nu este un tablou despre adevărul referitor la o singură turmă. O oaie, care aparține acelei o singură turmă și acelui Păstor bun nu mai poate fi îndepărtată din această turmă și nu mai poate fi despărțită de Păstorul cel bun, căci nimeni nu le poate smulge din mâna Sa (Ioan 10.28). În contrast cu aceasta, ramuri din măslin pot fi tăiate.

Tocmai această ieșire în afară, respectiv părăsirea vechiului „staul al oilor” – deci a sistemului iudaic – era ceva cu totul nou. Până acum iudeii erau ca și „închiși”¹¹ ermetic în iudaism și nu erau solicitați să-l părăsească, ci mai mult chiar trebuiau să trăiască despărțiți de popoarele celelalte. Tocmai faptul că oile sunt conduse de Păstor *în afară* (versetul 3), dovedește că în această parabolă nu este vorba ca acum credincioșii dintre națiuni ar trebui introduși *în* turma de oi existentă deja, a iudeilor, sau că Biserica (Adunarea) ar trebui să fie făcută un trup cu Israel. Nu, va fi o turmă de oi *nouă*, spre care Hristos va trebui să fie ușa. Această turmă de oi nouă cuprinde deci pe credincioșii din Israel, dar și credincioși dintre națiuni; acestea sunt oile care „nu sunt din staulul acesta” (versetul 16).

Acest gând coincide nu numai cu adevărul despre *un singur trup*, ci și cu învățătura despre *omul nou* (Efeseni 2.15) și că apostolii și profeții Noului Testament au devenit baza unei chestiuni *noi* (Efeseni 2.20). Prin aceasta el se potrivește și cu ceea ce Domnul Însuși spune în evanghelia după Matei 16.18: „... *voi zidi Adunarea Mea*”. Despre Domnul Isus ca și Cap al trupului, al Bisericii, se spune că El „este *Începutul, Cel Întâi-născut dintre cei morți*”¹², (Coloseni 1.18).

Gândul referitor la un singur trup și o singură turmă îl găsim confirmat pe parcursul cărții Faptele Apostolilor. Domnul Isus a spus apostolilor Săi, că ei vor fi martorii Săi mai întâi în Ierusalim, Iudeea și Samaria și în final „până la marginile pământului” (Faptele Apostolilor 1.8). Și pretutindeni acolo oamenii au fost și sunt și astăzi încă adăugați acestui *un singur trup*, acestei *unei singure* Biserici și unei *singure* turme a Marelui Păstor al oilor (compară cu Evrei 13.20).

22.8 „Oferta” Împărăției pentru Israel

Întrebare: A făgăduit Domnul Isus la prima Sa venire lui Israel Împărăția, și i-a oferit-o El din nou după moartea și învierea Sa?

Răspuns: Multe profeții ale Vechiului Testament s-au împlinit literalmente odată cu prima venire a Domnului pe pământ și prin slujirea Sa. Alte profeții însă nu s-au împlinit (vezi § 2), de exemplu nu s-a instaurat Împărăția, așa cum era ea vestită în Vechiul Testament, cu toate că Împăratul venise. Atât Ioan Botezătorul cât și Domnul Isus Însuși au vestit „Împărăția cerurilor” ca „s-a apropiat” (Matei 3.2; 4.17). Israel a respins condițiile sub care Dumnezeu le-a oferit Împărăția. Ei nu au fost gata nici să se pocăiască (Matei 3.2,8,11; 4.17), nici să primească pe Împăratul lor, așa cum El venise în smerenie. Desigur ar fi fost gata să primească un împărat care le-ar fi umplut stomacurile (compară cu Ioan 6.15) – deci să primească o ofertă care corespundea condițiilor și imaginațiilor proprii, nu însă potrivit condițiilor puse de Dumnezeu. Dar în felul acesta nu putea să aibă loc.

Oferta unei Împărății nu este văzută așa de toți creștinii. În acest context se reproșează dispensaționalismului că el (1) include posibilitatea ca în anumite împrejurări crucea *să nu fie necesară*, și (2) Dumnezeu ar fi făcut lui Israel o ofertă nesinceră, că El nici măcar nu ar fi putut sau ar fi vrut s-o îndeplinească, dacă Israel ar fi acceptat efectiv această ofertă:

Teza dispensaționalistă despre o împărăție oferită [sic!], care eventual ar fi făcut crucea să nu fie necesară, este o respingere deosebit de șocantă a Evangheliei [...] Din fericire, pentru dispensaționaliști ca și pentru noi toți, iudeii resping presupusa ofertă a lui Hristos și Îl condamnă

¹¹ Aceasta era exprimat de exemplu și prin împrejmuirea Templului.

¹² Cel Întâi-născut dintre cei morți caracterizează de asemenea ceva nou, care până atunci nu a existat.

la răstignire. Moartea pe cruce a lui Hristos, care a ajuns să aibă loc numai de aceea, că Israel nu L-a primit ca Împărat al lui, constituie baza mântuirii noastre în această dispensațiune a harului sau, așa cum se mai spune, veacul Bisericii. Cu alte cuvinte, Evanghelia era pentru creștini o întâmplare fericită. Ea depindea în totalitate de necredința iudeilor. Dacă ei ar fi reacționat așa cum trebuiau s-o facă, atunci nu ar fi nici o Evanghelie despre Isus Hristos [...].

Dumnezeu a făcut lui Israel o ofertă foarte, foarte rea. Conform învățăturii dispensaționaliștilor Domnul Isus Hristos a oferit cu bună credință iudeilor ceva, pe care dacă ei l-ar fi primit, ar fi nimic singura posibilitate pentru mântuirea oamenilor. Dumnezeu este corect. Dumnezeu este cinstit. Drept urmare El trebuia să fi oferit cu adevărat iudeilor o împărăție, a cărei primire să fi făcut imposibilă crucea. Dar dacă Dumnezeu a oferit o împărăție, a cărei realizare El nu putea s-o accepte, atunci evident El nu putea fi nici loial și nici de bună credință cu oferta Lui. Dispensaționalistul încearcă să scape de această consecință prin aceea că el spune, că Dumnezeu știa cum vor reacționa oamenii la ofertă. [...] Adevărul este: chiar dacă poporul ar fi acceptat promisiunea Lui, nicidecum El nu ar fi putut-o îndeplini. Dacă iudeii ar fi primit oferta lui Hristos, atunci Dumnezeu ar fi trebuit să spună: „Îmi pare rău, Hristos nu poate fi înălțat în momentul acesta pe tron. El trebuie să moară la cruce.” Dacă iudeii ar fi protestat la aceasta: „Dar Tu ne-ai oferit-o”, atunci El ar fi trebuit să recunoască că oferta Lui nu a fost una sinceră. „Am gândit, că voi veți respinge.” Desigur dispensaționalistul pornește în gândirea lui de la premisa că aceasta niciodată nu putea să aibă loc, deoarece Dumnezeu știa că aceasta nu va avea loc. Recunosc aceasta. Cu toate acestea presupusa ofertă nu era sinceră. Cu toate că Dumnezeu știa că El niciodată nu va putea da ceea ce a oferit, El a dat poporului în chip nesincer impresia, că ei trebuie numai să accepte, și atunci o vor primi.¹³

Aceste reproșuri sunt în toate privințele neîntemeiate. Tocmai respingerea Împărăției și prin aceasta a Împăratului de către Israel ar trebui să arate că crucea era *necesară*. Dumnezeu a făgăduit cândva poporului: „Și va fi așa: dacă vei asculta cu tot dinadinsul de glasul Domnului Dumnezeului tău, ca să iei seama să împlinești toate poruncile Lui pe care ți le poruncesc astăzi, Domnul Dumnezeul tău te va înălța mai presus de toate națiunile pământului. Și toate aceste binecuvântări vor veni peste tine și te vor ajunge, dacă vei asculta de glasul Domnului Dumnezeului tău.” (Deuteronom 28.1,2). Însă israeliții – da, omul însuși – nu erau (și nu sunt) în stare să împlinească o astfel de condiție, da, orice condiție sau cerință a lui Dumnezeu. Realitatea aceasta nu a fost schimbată cu nimic nici prin oferta Împărăției prin propovăduirea ei și nici prin faptul că Împăratul venise (Luca 17.21). Respingerea din partea lui Israel a arătat cu atât mai clar că omul fără cruce este fără nici o speranță pierdut. Cine afirmă că Împărăția păcii ar fi fost o ofertă „foarte, foarte rea” și „de rea-credință” ar putea la fel de bine să spună aceasta și despre făgăduința Legii, aceea de a da viața (Levitic 18.5), deoarece Dumnezeu a știut sigur dinainte că nici un om nu va putea vreodată s-o împlinească (ca prin aceasta să primească viața). Și Legea a arătat că omul este pierdut fără speranță și nu se poate salva singur, deoarece el nu este în stare pe baza faptelor bune să ajungă la țel (și anume, să trăiască). Pe scurt, se arată că omul are nevoie de cruce, căci altfel nu este nici o cale spre Dumnezeu. În același fel oferta Împărăției ar trebui să demonstreze că iudeii nu o pot obține prin puterea proprie și fără cruce.

Că important este să se înțeleagă că omul a fost pus la probă până la cruce și numai până la cruce, ca să se vadă dacă el ar fi restaurabil, pentru această temă dedicăm un capitol propriu (vezi § 14). Numai cu înțelegerea acestui context se va putea pricepe însemnătatea Legii și oferta Împărăției.

Cine gândește că oferta lui Dumnezeu (fie că este vorba de oferta prin Lege sau cu Împărăția) ar fi „nesinceră” și „nu cu intenții serioase”, dacă El o oferă oamenilor știind că omul nu poate sau nu vrea să îndeplinească condițiile pentru ofertă, arată prin aceasta el vrea să atribuie lui

¹³ A. Pieters, J. H. Gerstner, ... *recht (zer)teilen das Wort der Wahrheit*, Hamburg (Reformatrischer Verlag Beese) 1994, pag. 52-54 (tradus).

Dumnezeu propriile lui concepții morale și nu este gata să recunoască suveranitatea lui Dumnezeu: să arate că omul este dependent numai de harul Său și de lucrarea Sa – fie pentru a putea „trăi”, ori pentru a putea veni în savurarea promisiunilor de binecuvântare ale Împărăției (pentru israeliți).

Respingerea ofertei Împărăției sub condițiile lui Dumnezeu desigur nu era nici o surpriză pentru Dumnezeu. Respingerea lui Mesia a fost prorocită deja în Vechiul Testament (de exemplu Isaia 53; Daniel 9.26; vezi detaliat § 22.23). În Biblie linia responsabilității omului merge paralel cu linia suveranității lui Dumnezeu.

Deoarece majoritatea poporului iudeu a respins pe Mesia deja înainte de cruce, Domnul Isus a făcut cunoscut „un plan tainic”, care „nu a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor” (Efeseni 3.5). Unii ar putea vedea acest plan ca „plan B”, deoarece „planul A” (cu Israel) nu putea fi realizat; dar privit din perspectiva divină era „planul veșnic” al lui Dumnezeu (Efeseni 3.11). Domnul Isus a inițiat deci pe ucenicii Săi în latura tainică a Împărăției cerurilor (Matei 13); în afară de aceasta El a lăsat să se înțeleagă că El va clădi Biserica (Adunarea) Sa (Matei 16.18), și le-a făgăduit chiar prezența Sa, dacă ei se adună pentru Numele Său (Matei 18.20). După respingerea din partea poporului (vezi Matei 11; 12) Domnul nu a mai propovăduit că Împărăția era „aproape”. Dimpotrivă: El a poruncit chiar ucenicilor Săi să nu Îl mai propovăduiască ca Hristos/Mesia (Matei 16.20). Restabilirea Împărăției în putere și glorie trebuia amânată pentru un timp nedeterminat; chiar și atunci când ucenicii Lui L-au întrebat după învierea Sa despre aceasta, El nu le-a răspuns când va avea loc restabilirea: „Nu este treaba voastră să știți timpurile sau perioadele; pe acestea Tatăl le-a pus sub stăpânirea Sa” (Faptele Apostolilor 1.6,7). Domnul Isus nu a spus că Împărăția vestită ar fi anulată pentru totdeauna. Pare ca și cum instaurarea Împărăției păcii făgăduite, privită sub responsabilitatea omului, ar fi dependentă de comportarea lor – și în ceea ce privește această responsabilitate, ea era dependentă. Desigur Dumnezeu a știut mai dinainte că Israel va lepăda și pe Domnul înviat și glorificat, dar pentru oameni această lepădare trebuia să devină realitate înainte ca Dumnezeu „să retragă” oferta și să fie revelat adevărul despre un singur trup.

Când Petru vorbește despre „restabilirea tuturor lucrurilor” și despre „timpurile de înviore” și despre faptul că Dumnezeu „să trimită pe Cel care a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos”, atunci ascultătorii lui știau că el s-a referit la lucruri „despre care Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime” (Faptele Apostolilor 3.20,21). Iudeii știau din scrierile profetice că „restabilirea tuturor lucrurilor” și „timpurile de înviore” erau legate cu o Împărăție a păcii, și Petru le-a predicat chiar că Hristos ar reveni dacă ei s-ar căi („... și El ar trimite pe Cel care a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos”; Faptele Apostolilor 3.20). Ce ofertă! Va accepta Israel această ofertă? Nu, nici la predica lui Petru (Faptele Apostolilor 3) și nici la cea a lui Ștefan (Faptele Apostolilor 7) nu s-au căit; nici această a doua ofertă nu au primit-o. Ștefan le-a reproșat iudeilor, că ei se împotriveau Duhului Sfânt la fel ca părinții lor, care au omorât pe aceia „care vesteau mai dinainte venirea Celui Drept” (Faptele Apostolilor 7.51,52). El însuși a făcut parte scurt după aceia dintre cei care au fost omorâți: când el le-a vestit pe Fiul Omului *stând în picioare* la dreapta lui Dumnezeu, iudeii l-au ucis cu pietre.

De ce vedem noi și în mărturia lui Ștefan o ofertă a Împărăției? Este de mare importanță să observăm diferențele în alegerea potrivită a cuvintelor, atunci când Scriptura descrie lucruri asemănătoare. Când Ștefan a văzut pe Fiul Omului *stând în picioare* la dreapta lui Dumnezeu, atunci aceasta are de aceea o importanță deosebită, pentru că Domnul Isus în Noul Testament este descris în rest exclusiv ca *șezând* la dreapta lui Dumnezeu (Romani 8.34; Efeseni 1.20; 2.6; Coloseni 3.1; Evrei 1.3,13; 8.1; 10.12; 12.2). *Statul în picioare* arăta că Hristos era

pregătit să revină pentru poporul Său, dacă ei s-ar căi – așa cum Petru a oferit perspectiva la aceasta: „Pocăiți-vă dar ... pentru ca ... să trimită pe Cel care a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos” (Faptele Apostolilor 3.19,20). Însă prin omorârea cu pietre a lui Ștefan, iudeii au respins tocmai această mărturie, că Fiul Omului *stătea în picioare* la dreapta lui Dumnezeu, și prin aceasta au respins oferta de a primi Împărăția, deoarece nu erau pregătiți să se pocăiască. Această mărturie a lui Ștefan era prea mult pentru ei; l-au scos pe Ștefan afară din cetate și l-au omorât cu pietre.

Această a doua ofertă este ilustrată și prin parabola despre împăratul „care a făcut nuntă fiului său” (Matei 22.2-14). Împăratul „a trimis pe robii săi să cheme pe cei invitați la nuntă” (versetul 3). Însă Israel nu a acceptat această „primă ofertă”, ci a dus pe Hristos la cruce. Despre „a doua ofertă” citim în versetul 4: „A trimis iarăși alți robi”. Acești „alți robi” au fost de exemplu Petru și Ștefan, care „iarăși” au oferit iudeilor, că Hristos era pregătit să vină pentru poporul Său, sau care au vrut să-i facă să cunoască starea lor și prin aceasta să vină la pocăință (Faptele Apostolilor 3.19-21; 7). Dar Israel a respins și această a doua ofertă: ei „au trimis după el o solie să-i spună: «Nu vrem ca omul acesta să împărătească peste noi»” (Luca 19.14). Această nouă respingere a ofertei Împărăției și a Omului glorificat, pe care Ștefan li l-a prezentat, nu poate fi trecută cu vederea prin omorârea cu pietre a lui Ștefan. După acest rezultat observăm un punct de cotitură în cartea Faptele Apostolilor: începând cu capitoul 8 citim cum vestea bună este propovăduită în afara granițelor Ierusalimului și celor care nu sunt iudei, și mai târziu a fost explicat credincioșilor, în mod deosebit prin slujba lui Pavel, evenimentul care a avut loc la Rusalii: nașterea *unui singur trup* (Biserica sau Adunarea).¹⁴

22.9 Cine este un iudeu adevărat? (Romani 2.17-29)

17 Dar dacă tu te numești iudeu, și te bazezi pe Lege, și te lauzi cu Dumnezeu, 18 și cunoști voia Lui, și știi să deosebești lucrurile foarte bune, fiind învățat din Lege, 19 și ești convins că tu însuși ești călăuză a orbilor, lumină celor în întuneric, 20 îndrumător al celor fără minte, învățător al copiilor, având forma cunoștinței și a adevărului în Lege: 21 tu deci, care înveți pe altul, pe tine însuși nu te înveți? tu, care predici: „Nu fura”, furi? 22 tu, care zici: „Nu comite adulter”, comiți adulter? tu, care urăști idolii, jefuiești temple? 23 tu, care te lauzi cu Legea, Îl dezonzorezi pe Dumnezeu prin încălcarea Legii? 24 pentru că „din cauza voastră este hulit Numele lui Dumnezeu printre națiuni”, după cum este scris. 25 Pentru că circumcizia folosește, în adevăr, dacă împlinești Legea; dar, dacă ești călcător de Lege, circumcizia ta a devenit necircumcizie. 26 Deci, dacă necircumcizia păzește cerințele Legii, necircumcizia sa nu va fi socotită drept circumcizie? 27 și necircumcizia din fire, împlinind Legea, nu te va judeca pe tine, care, cu literă și circumcizie, ești călcător de Lege? 28 Pentru că iudeu nu este cel în afară, nici circumcizie, aceea în afară, în carne; 29 ci iudeu este acela în lăuntru, și circumcizie, aceea a inimii, în duh, nu în literă; a cărui laudă este nu de la oameni, ci de la Dumnezeu. (Romani 2.17-29).

Întrebare: Nu dovedește Romani 2.17-29, că acela este un iudeu adevărat, care este circumcis în inimă?

Răspuns: Aceia, care susțin concepția că Israel a trecut astăzi în Biserică, respectiv creștinii ar fi adevărații iudei sau „Israelul lui Dumnezeu” (Galateni 6.16), folosesc versetul 29 („... ci iudeu este acela în lăuntru”) deseori ca dovadă pentru părerea lor. Însă înseamnă acest verset

¹⁴ Vezi § 3.7 și § 4; aici dovedim și pentru ce noi găsim în Faptele Apostolilor 7 un punct de cotitură. În afară de aceasta în § 22.23 ne ocupăm cu întrebarea, ce s-ar fi întâmplat, dacă Israel ar fi primit pe Mesia al lor.

cu adevărat, că cineva, care este circumcis în inimă, devine un iudeu adevărat, chiar dacă el este un credincios dintre națiuni?

Versetul 17 arată că pasajul acesta, spre deosebire de pasajul anterior (versetele 1-16), se adresează iudeilor, și anume la iudeii etnici, care se aflau sub Lege: „Dar dacă tu te numești *iudeu*”. Și versetul 29 aparține gândului pe care Pavel îl prezintă în pasajul acesta, și de asemenea se adresează mai întâi iudeilor, care lăuntric corespund gândurilor lui Dumnezeu referitoare la circumcizie. Să fii „circumcis înlăuntru” înseamnă să recunoști sentința lui Dumnezeu asupra omului în carne (Coloseni 2.11).

Desigur și astăzi creștinii dintre națiuni corespund gândurilor lui Dumnezeu referitoare la circumcizie, așa că Pavel poate chiar să spună în Filipeni 3.3a: „Pentru că *noi* [aici sunt incluși și credincioșii din Filipi dintre națiuni] suntem circumcizia.” Nu este valabil atunci acest verset pentru fiecare care lăuntric corespunde gândurilor lui Dumnezeu referitoare la circumcizie, deci și pentru creștinii dintre națiuni? Fără îndoială este valabil pentru un astfel de om: el a devenit un adevărat „lăudător al lui Dumnezeu”¹⁵, a cărui laudă nu este de la oameni, ci de la Dumnezeu. Dar înseamnă aceasta totodată, că toți credincioșii dintre păgâni au devenit iudei? Putem deduce noi din locul acesta învățătura cu consecințe mari, creștinii dintre iudei și cei dintre națiuni ar fi acum împreună „iudeul adevărat” sau „Israelul adevărat” al lui Dumnezeu și că Israelul etnic (ca întreg) ar fi din cauza aceasta pentru totdeauna lepădat de Dumnezeu și toate promisiunile ar fi transmise Bisericii (Adunării)?

Aceste concluzii ies cu mult în afara Scripturii. Să citim epistola către Romani capitolul 3; acolo se spune imediat la început, după capitolul 2: „Deci care este întâietatea iudeului sau care este folosul circumciziei? Mare, oricum: întâi că, în adevăr, lor le-au fost încredințate cuvintele lui Dumnezeu. Și ce dacă unii n-au crezut, oare necredința lor va desființa credințioșia lui Dumnezeu?” (Romani 3.1-3). Aici devine foarte clar că Pavel prin noțiunea „iudeu” se referă la apartenența etnică la poporul iudeu și recunoaște în continuare diferențele – și la aceia care cred - existente față de națiuni.

Gândul, că un israelit trebuie și lăuntric să corespundă circumciziei din afară, nu este nou; Dumnezeu a cerut aceasta de la om deja în timpurile Vechiului Testament (vezi Levitic 26.41; Deuteronom 10,16; 30.6; Ieremia 4.14; 9.25)¹⁶. Și pentru oamenii dintre națiuni era valabil în timpurile Vechiului Testament, că ei puteau corespunde gândurilor lui Dumnezeu referitoare la circumcizie¹⁷, și nimeni nu credea că prin aceasta a devenit iudeu.¹⁸

Deci Romani 2.29 nu înseamnă că Israel astăzi a trecut în Adunare respectiv, că toți creștinii credincioși sunt adevărații iudei sau „Israelul lui Dumnezeu” (Galateni 6.16). Acest verset spune numai că „nici o poziție formală sau exterioară ... nu este valabilă înaintea lui Dumnezeu și face corect, ceea ce este fals. Dumnezeu evaluează interiorul. Dumnezeu va

¹⁵ Când Iuda, al cărui nume în ebraică înseamnă „laudă”, a primit numele, Lea a zis: „De astă dată voi lauda pe Domnul” (Geneza 29,35). Deci deja la darea numelui pe ea o preocupa lauda pentru Dumnezeu.

¹⁶ Desigur nu așa în profunzime, cum este astăzi, căci faptul că omul în carne este total stricat și trebuie înlăturat nu era cunoscut atunci, era încă cunoscut faptul că faptele cărnii nu pot plăcea lui Dumnezeu. Din acestea fac parte în mod deosebit mândria în împietrirea față de gândurile lui Dumnezeu.

¹⁷ Ca de exemplu Itai în 2 Samuel 15.

¹⁸ Nici un iudeu și nici un păgân nu era capabil să corespundă pe baza Legii în vreo formă oarecare înțelesului spiritual al circumciziei; aceasta era posibil numai pe baza harului și credinței.

prețui un om, care ascultă, chiar dacă el ar fi un păgân necircumcis. El va respinge pe un om neascultător, chiar dacă el ar fi un iudeu circumcis.”¹⁹

22.10 Creația în Împărăția de o mie de ani (Romani 8.20,21)

20 Deoarece creația a fost supusă deșertăciunii nu de bunăvoie, ci din cauza celui care a supus-o, în speranța 21 că și creația însăși va fi eliberată de robia stricăciunii, pentru a se bucura de libertatea gloriei copiilor lui Dumnezeu. (Romani 8.20,21)

Întrebare: Dacă „eliberarea” creației trebuie să aibă loc în Împărăția de o mie de ani, cum explicați dumneavoastră atunci locul, creația ar fi eliberată și de caracterul trecător? Căci după părerea dumneavoastră după o mie de ani va trece și creația Împărăției de o mie de ani.

Răspuns: Două versete mai înainte, în Romani 8.18 sunt puse față în față două epoci: „timpul de acum” și „gloria viitoare”. Versetul 17 pornește de la această noțiune: „... dacă, în adevăr, suferim împreună cu El, ca să fim și glorificați împreună cu El.” Timpul de acum este caracterizat prin tot felul de suferințe, însă nădejdea privește spre ziua în care noi vom fi glorificați împreună cu Hristos. Nu cerul așteaptă descoperirea fiilor lui Dumnezeu, ci creația (versetul 19). Așa cum trupul credinciosului va avea parte de eliberarea și mântuirea deplină, tot așa și creația va avea parte de această eliberare.

Însă eliberarea creației nu are aceeași însemnătate ca eliberarea copiilor lui Dumnezeu. Căci eliberarea și mântuirea omului are legătură cu *propria* lui cădere în păcat. Omul a păcătuit, creația dimpotrivă, nu a păcătuit. Ea suferă însă urmările căderii în păcat a omului, suferă blestemul păcatului (Romani 8.22). La începutul Împărăției de o mie de ani creația va trăi o transformare foarte mare (vezi Isaia 65.17,18) și de asemenea va fi eliberată de influența distrugătoare a păcatului și urmările lui: „... eliberată de robia stricăciunii” (versetul 21).

Cuvântul „vremelnicie”, folosit în locul acesta în unele traduceri ale Bibliei în loc de „stricăciune”²⁰, nu este o traducere bună în locul acesta. Alte locuri din Biblie, unde în Septuaginta²¹ sau în Noul Testament se întâlnește același cuvânt în limba greacă *phthora*, confirmă aceasta: Exod 18.18; Psalmul 102.3; Isaia 24.3; Daniel 3.25; 10.8; Iona 2.7; Mica 2.10; 1 Corinteni 15.42,50; Galateni 6.8; Coloseni 2.22; 2 Petru 1.4; 2.12,19. În cuvântul „stricăciune” dimpotrivă se exprimă foarte bine, că această stricăciune a luat naștere printr-o influență: prin blestemul păcatului. Ni se relatează despre câteva urmări ale păcatului, care în Împărăția de o mie de ani vor fi anulate. Păcatul însuși, care a atras după sine blestemul, va fi însă abia în starea veșnică înlăturat pe deplin din cosmos.²²

Nu este vorba în primul rând de „stricăciunea” în sine, ci de *robia stricăciunii*: catastrofe, boli, decădere și moarte aparțin naturii cosmosului actual și vin aproape de neevitat. În Împărăția de o mie de ani va mai fi într-adevăr moarte, dar nicidecum în mod necesar. Ea va fi o excepție și va lovi numai pe aceia care nu vor vrea să se supună Prințului păcii (Psalm 101.8). Boala, decăderea și catastrofe nu vor mai fi. Legea „a devora și a fi devorat” va fi

¹⁹ F. B. Hole, *Grundzüge des Neuen Testaments*, Band 3, Hückeswagen (Christliche Schriftenverbreitung) 1995, pag. 14 (tradus).

²⁰ De exemplu în traducerea Luther 1984, în traducerea Elberfelder revizuită, în *Hoffnung für alle* și la Albrecht; Schlachter 2000 are „mortalitate” (tradus).

²¹ Traducerea în limba greacă a Vechiului Testament.

²² Dimpotrivă, credincioșii de pe pământ din timpul Împărăției de o mie de ani vor avea încă natura păcătoasă.

anulată (Isaia 65.25). La sfârșitul Împărăției de o mie de ani creația nu va dispărea treptat, ci ea va fi desființată voit de Dumnezeu (2 Petru 3.10) și va fi făcută sul ca un veșmânt și pusă la o parte (Evrei 1.12).²³

22.11 Ce vrea să se spună prin cuvântul „când” din 2 Corinteni 3.15,16?

... **13** și nu cum își punea Moise un văl pe față, pentru ca fiii lui Israel să nu-și ațintească privirea la sfârșitul a ceva ce urma să fie desființat. **14** Dar gândurile lor au fost împietrite, pentru că, până astăzi, la citirea vechiului legământ, același văl rămâne neridicat, pentru că el este desființat în Hristos; **15** dar până astăzi, **când** [hēnika an] Moise este citit, vălul stă pe inima lor. **16** Dar, **când** [hēnika de ean] se vor întoarce la Domnul, vălul va fi înlăturat. (2 Corinteni 3.13-16).

Întrebare: Trebuie cu adevărat înțeles cuvântul „când” (în greacă: *hēnika de ean*) din versetul 16 așa cum îl înțeleg dispensaționaliștii? Este cu adevărat vorba de o restaurare *națională* a poporului Israel la un anumit moment? Sau versetul acesta înseamnă mai degrabă, că „de fiecare dată, când” (deci individual) un israelit se convertește, se ia vălul de pe inimă?

Răspuns: Fără îndoială *de fiecare dată, când* un iudeu (individual) se convertește, se ia vălul de pe inima lui. Dar cu adevărat aceasta vor să spună aceste versete aici? În contextul mai larg și mai restrâns al textului din locul acesta este vorba de *poporul Israel*, respectiv de *fiii lui Israel* (versetul 13) și de *inima poporului Israel* (versetul 15). Dacă mai înainte este vorba de poporul Israel, este evident că Pavel și în versetul 16 vorbește de tot poporul și nu de fiecare iudeu în parte.

Conform dicționarilor grecești cuvântul *hēnika* se poate traduce atât cu „când el [deci poporul]” cât și cu „de fiecare dată când [individual]”. Deoarece ambele alternative sunt posibile, în acest caz contextul trebuie studiat foarte atent. Pretutindeni acolo unde expresia *hēnika de ean* [„când el”] se întâlnește în Noul Testament sau în Septuaginta²⁴, atunci în toate cazurile este vorba întotdeauna numai de un act *singular* și nu de o acțiune repetată mereu în sensul „de fiecare dată, când”. Dacă însă stă cuvântul *hēnika* cu adaosul *an*, atunci întotdeauna are înțelesul „repetându-se întotdeauna”. Deci o mică schimbare în limba greacă face aici o diferență mare (*de ean* în loc de *an*), și tot așa este și diferența între versetul 15 și versetul 16 din capitolul nostru.

Toate locurile din Biblie cu combinația *hēnika an* („de fiecare dată, când” = repetându-se întotdeauna): Geneza 30.42; Exod 1.10; 33.8,22; 34.24,34; 40.36; Levitic 10.9; Deuteronom 7.12; Judecători 18.10; Proverbe 1.26; 3.27; 5.11; 6.22; 7.9; 25.8; 31.23; Isaia 52.8; 55.6; Ezechiel 32.9; 33.33; 35.11; 2 Corinteni 3.15.

²³ Oamenii de pe pământ vor trăi odată sfârșitul Împărăției păcii, înainte să înceapă starea veșnică; însă pentru copiii lui Dumnezeu, care după răpirea lor vor trăi din cer Împărăția de o mie de ani, aspectul ceresc al Împărăției va fi continuat în starea veșnică. Poziția lor, binecuvântarea lor și chemarea lor nu se vor mai schimba, se va schimba însă domeniul activității lor: În Împărăția de o mie de ani Biserica (Adunarea) va domni din cer pe pământ împreună cu Hristos; în starea veșnică Biserica (Adunarea) va fi „cortul lui Dumnezeu la oameni” (Apocalipsa 21.2,3). Când Petru vorbește în a doua sa epistolă despre „intrarea în Împărăția eternă” (2 Petru 1.11), prin aceasta el nu se referă la Împărăția de o mie de ani, ci la Împărăția eternă pentru creștinii credincioși, care nu se va sfârși. El nu vrea să redea nici momentul începerii Împărăției și nici o desfășurare în timp a ultimelor lucruri, și nici măcar să facă aluzie la ele, ci el dorește ca noi deja astăzi printr-o purtare corespunzătoare să anticipăm într-un anumit fel starea neschimbătoare a gloriei și bucuriei cu Domnul Isus (2 Petru 1.5-10).

²⁴ Traducerea în limba greacă a Vechiului Testament.

Toate locurile din Biblie cu combinația *hēnika de ean* („dacă el” = acțiune singulară): Geneza 24.41; 27.40; Exod 13.5; Levitic 5.23; Deuteronom 25.19; 27.3; Iosua 24.20,27; 2 Corinteni 3.16.

Desigur noi nu vrem ca numai pe baza lui 2 Corinteni 3.16 să facem expunerea de dovezi. Însă creștinii care nu mai văd nici o speranță specială pentru Israel în viitor, nu pot trage nici o concluzie din versetele acestea.

22.12 Cine este „Israelul lui Dumnezeu”? (Galateni 6.16)

*Și cât despre toți cei care vor umbla după această regulă, pace și îndurare peste ei și peste Israelul lui Dumnezeu!*²⁵ (Galateni 6.16).

Întrebare: Cum înțelegeți dumneavoastră Galateni 6.16? Căci acolo se spune foarte concret, că Biserica adevărată este numită „Israelul lui Dumnezeu”?

Răspuns: Galateni 6.16 trebuie deseori să îndure afirmația, că Biserica (Adunarea) ar fi acum „adevăratul” Israel. Însă versetele anterioare 12-14 arată că destinatarii epistolei către Galateni sunt credincioși dintre *națiuni* („... [ei] doresc ca voi să fiți circumciși”). Drept urmare „ei” din versetul 16 include în primul rând pe creștinii dintre păgâni. Desigur expresia „și toți cei care” la modul general include și pe credincioșii creștini dintre iudei, dintre care făcea parte și Pavel.

Dar cine este „Israelul lui Dumnezeu”? Este aceeași grupă, despre care mai înainte s-a vorbit prin expresia „ei”? Împotriva acestei presupuneri vorbește faptul că expresia „Israel” în nici un loc din Scriptură nu se referă la nici o altă grupă decât la etnia iudaică și niciunde „Israel” nu este extins cu o altă grupă. Chiar și în Apocalipsa găsim diferențierea între credincioșii din Israel și cei dintre națiuni. De asemenea nu este nici un alt loc în Noul Testament în care cuvântul în limba greacă „și” leagă două substantive (sau pronumele care le reprezintă) în sensul „și anume”. Într-un astfel de caz substantivul al doilea („Israelul lui Dumnezeu”) ar fi explicarea mai îndeaproape a primului substantiv („ei”), așa cum presupun unii în cazul acesta. Când „și” este folosit în felul acesta (așa-numitul *kai epexegeticum*), cazul este absolut clar. În locul acesta dimpotrivă trebuie din capul locului să se susțină un anumit fel de interpretare, ca să se ajungă la această traducere („și anume”).

Este mult mai ușor de priceput, că Pavel, când adaugă „și peste Israelul lui Dumnezeu”, se gândește la o grupă deosebită, cu care el se simțea în mod deosebit legat prin legături de sânge și de har: aceia care vin din Israel, despre care el spune în Romani 9.3: „pentru că aş dori să fiu eu însumi anatema de la Hristos, pentru frații mei, rudele mele după carne.” Dacă aceasta era valabil deja pentru Israelul după carne, cu cât mai mult se simțea el legat cu aceia, care „umblau după această regulă” și nu se lăudau cu vreun fel de avantaje imaginate ale circumciziei în afară. El pune această grupă de iudei în contrast cu învățătorii dintre iudei, care tocmai susțineau această învățătură falsă. Această „rămășiță” adevărată din Israel nu ar trebui amestecată cu iudaizantii și în cele din urmă confundați cu ei.

Și pe parcursul epistolei către Romani Pavel face aluzia că în interiorul Israelului etnic este un Israel „adevărat”: „Totuși, aceasta nu este ca și cum Cuvântul lui Dumnezeu a fost fără putere; pentru că nu toți cei din Israel sunt Israel” (Romani 9.6), și: „Astfel deci, și în timpul

²⁵ Multe alte traduceri ale Bibliei, în afară de traducerea Elberfelder nerevizuită și Luther 1545, au aici „Israelul lui Dumnezeu”; cu articol hotărât.

de acum este o rămășiță potrivit unei alegeri a harului” (Romani 11.5). Deci este în concordanță și cu locurile acestea ca în Galateni 6.16 să ne gândim la partea credincioșilor creștini din Israel.

Când este vorba de Israel, din care faci parte prin nașterea naturală, Pavel îi numește în 1 Corinteni 10.18 „Israelul după carne”. Acest Israel este Israelul care stă sub robia Legii, sub obligațiile vechiului legământ. Față de acest Israel Biserica (Adunarea) nu stă ca „adevăratul Israel”, ci partea din Israel care crede în Hristos. Cândva o altă parte din „Israelul după carne”, care va crede în Hristos, care nu aparține Bisericii (Adunării), va constitui iarăși „tot Israelul” (Romani 11.26), așa cum se spune în Isaia 60.21: „Și poporul tău – ei toți vor fi drepti: vor stăpâni pământul pentru totdeauna, odrasla sădirii Mele, lucrarea mâinilor Mele, ca să fiu glorificat.” Atunci nu va veni nici un păcătos în țara Israel: „Și voi curăța dintre voi pe cei răzvrătiți și pe cei care nu-Mi sunt credincioși; îi voi scoate din țara în care locuiesc ei temporar, dar nu vor intra pe pământul lui Israel. Și veți cunoaște că Eu sunt Domnul” (Ezechiel 20.38). (Vezi și fig. 5 din § 8.2.2).

22.13 A venit mânia lui Dumnezeu deja „definitiv” peste Israel?

... ne opresc să vorbim națiunilor, ca să fie mântuite, pentru ca să umple întotdeauna măsura păcatelor lor: dar mânia a venit peste ei **până la urmă** (2 Tesaloniceni 2.16).

Întrebare: Dumneavoastră vorbiți despre necazul cel mare, care după cum se pretinde va urma să vină peste iudei, dar 1 Tesaloniceni 2.16 ne spune, că mânia lui Dumnezeu a venit deja *definitiv* peste ei. Cum stați dumneavoastră în privința aceasta?

Răspuns: Acest verset este tradus în diferite forme de mulți traducătorii ai Bibliei. În primul rând însă trebuie să ținem cu tărie, că cuvântul „definitiv”²⁶ nu stă în acest verset. Nici măcar cuvântul „pe deplin” nu stă în limba greacă în locul acesta. Cuvântul în limba greacă pentru „pe deplin” (*eis telos*) s-at putea traduce mai exact cu „până la urmă”²⁷. „Până la extrem” ar fi de asemenea o traducere posibilă. *eis telos* se întâlnește și în Luca 18.5 și acolo este tradus prin „neîncetat”²⁸. Gândul *caracterului definitiv* și al *a-fi-terminat* nu este inclus în acesta, și nici nu este dat de înțeles de către Pavel. Mai degrabă acest verset cuprinde mesajul, că din cauza respingerii Evangheliei, mânia lui Dumnezeu peste poporul acesta este *o chestiune bine stabilită*. Mânia este deja deplină asupra lor, ea este deja hotărâtă, însă până acum ea a venit numai parțial peste ei.

Evanghelistul Luca procește „zile de răzbunare” și „mânie peste poporul acesta” (Luca 21.22,23)²⁹. Această profetie stă în legătură cu distrugerea Ierusalimului și a Templului în anul 70 după Hristos. În timpul întocmirii epistolei către Tesaloniceni (în jurul anului 51 după Hristos) nu veniseră încă aceste „zile ale răzbunării” și „ale mâniei” (70 după Hristos). Aceasta înseamnă, că apostolul nici nu ar fi vrut să exprime, că mânia lui Dumnezeu trecuse deja *definitiv* asupra poporului, căci cel puțin anul 70 după Hristos urma încă să vină. Pe lângă

²⁶ „Definitiv” stă de exemplu în traducerea Elberfelder revizuită, dar nu stă în traducerea Elberfelder nerevizuită și nici în traducerea Elberfelder prelucrată 2003.

²⁷ Schlachter 2000 are această traducere. Biblia Luther 1912 traduce aici „în spre sfârșit”. Elberfelder 1871 și 2003 traduc cu „pe deplin” însoțit de remarcă „textual: până la urmă”.

²⁸ Așa este în traducerea Elberfelder nerevizuită și în Schlachter 2000; King James: „her *continual* coming”; Luther 1984: „în cele din urmă”; Elberfelder revizuit: „la sfârșit”. (tradus).

²⁹ Luca a scris evanghelia sa cu aproximativ 10 ani înainte de distrugerea Ierusalimului.

aceasta să ne gândim că Luca nu vorbește despre „ziua răzbunării” (la singular), care este amintită și în profețiile din Isaia 34.8; 61.2 și 63.4, ci de „zilele răzbunării” (la plural). „Ziua răzbunării” (la singular), despre care vorbesc profeții, va avea loc abia la împlinirea veacurilor. Despre această zi vorbește Domnul Isus în predica despre timpul din urmă în evanghelia după Matei 24 (vezi și § 17). Prin urmare ce este mai rău pentru poporul Israel urmează să vină.

Deci locul acesta arată clar, că mânia lui Dumnezeu nu poate fi venită *definitiv* peste popor; nu găsim nici o atestare pentru faptul că necazul cel mare nu va mai avea loc, și nici nu găsim aici împlinirea profeției din Daniel 9.24, unde se spune că va fi un timp când *poporul lui Daniel* va termina cu fărădelegea. În lepădarea și răstignirea Domnului ei au atins într-adevăr *punctul culminant* al fărădelegilor lor, însă ziua *încetării fărădelegilor* este încă în viitor; atunci israeliții au lepădat pe adevăratul Hristos, dar la sfârșitul timpului ei vor spune chiar bun venit Hristosului fals (Ioan 5.43).

Însă deja astăzi în mod fericit stă neclintit, că la întoarcerea lor la Domnul baza pentru iertarea tuturor *fărădelegilor* lor a fost deja asigurată cu mii de ani în urmă. Hristos a deschis deja ușile pentru poporul Său și a rugat pe Tatăl să-i ierte: „Tată, iartă-i, pentru că ei nu știu ce fac” (Luca 23.34). Baza pentru această iertare și ispășirea fărădelegilor lor se va găsi exclusiv în moartea lui Hristos și părăsirea Lui de către Dumnezeu. Pe cât este de hotărât, că mânia lui Dumnezeu nu mai poate fi înlăturată, tot atât de sigur este și faptul, că poporul Israel se va întoarce și va privi spre Acela „pe care L-au străpuns” (Zaharia 12.10). După aceea Domnul va voi „să Se întoarcă și să zidească din nou cortul cel căzut al lui David și să zidească din nou ruinele lui și-l va întări” (Faptele Apostolilor 15.16). Sângele noului legământ a fost deja vărsat, și Mijlocitorul noului legământ stă pregătit să încheie cu Israel noul legământ, a cărui bază a fost pusă deja.